

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 254/2021
15.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Јасмина Стојиљковић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Медиана“ Ниш, чији је пуномоћник Драган Јовановић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 616/2019 од 20.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 616/2019 од 20.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 616/2019 од 20.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 616/2019 од 20.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 4426/17 од 25.10.2018. године у ставовима првом, другом и четвртном изреке, којима је одбијен тужбени захтев за обавезивање туженог да исплати тужиоцу, на име накнаде мање исплаћених трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.02.2013. до 31.12.2014. године, појединачне новчане износе са законском затезном каматом од дана доспелости сваког износа до исплате и обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 72.286,00 динара са законском затезном каматом на износ од 61.500,00 динара од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу трећем изреке (за исплату теренског додатка).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП (посебна ревизија) побијајући одлуку из свих законских разлога.

Тужени је изјавио одговор на ревизију. Трошкове није тражио.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини између захтеване и исплаћене зараде према Закону о раду, уговору о раду и колективном уговору туженог важећем у утуженом периоду од 01.02.2013. до 31.12.2014. године по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Пресуђењем у овој парници судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим у одлукама ревизијског суда донетим по тужбеним захтевима запослених за исплату зараде увећане у складу са колективним уговором у ситуацији када је повећање зараде ограничено посебним законом. Указивање ревидента на другачије судске одлуке у сличним ситуацијама не представља нужно и различито одлучивање, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Имајући у виду наведено, у конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе, нити за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноравности грађана, ни за новим тумачењем права, па је одлучено као у ставу првом изреке, у смислу члана 402. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези с чланом 413. ЗПП, па је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радних односа (члан 441). У осталим парницама из радног односа сходно се примењују остале одредбе тог закона (члан 436), те се дозвољеност ревизије у тим парницама цени под истим условима као и у имовинскоправним споровима у којима се одлучује о новчаним потраживањима. То значи да ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе ревизија није дозвољена (члан 403. став 3).

Пошто у овом поступку предмет тужбеног захтева није било одлучивање о заснивању, постојању и престанку радних односа, већ исплата новчаног потраживања, а вредност предмета спора који се побија ревизијом очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (02.11.2015. године), изјављена ревизија је недозвољена, због чега ју је Врховни суд одбацио другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**